

EL LLEGAT DELS MINAIRONS

El sol ja resplendia amb força i la calor començava a fer estralls en ell. Les gotes de suor, regalimaven amb insistència. Tot i la calor, no es va treure l'hàbit. Preferí allunyar la seva immensa sufocació amb la freda aigua del riu. El Segre semblava un mirall. Els peixos que nedaven a la riba just al moment de ficar la seva dura i cansada mà van fugir a l'instant, atemorits. La pau i la tranquil·litat es respiraven arreu.

La pausa per refrescar-se havia estat completament reconfortant. Després d'aquells intensos dies de viatge, agraiïa aquells moments de descans. Ara es trobava preparat per a seguir el camí. El que no s'esperava era el que va passar a continuació.

De sobte, potser fruit de la casualitat o del destí, va observar com un objecte que flotava a la deriva s'acostava a poc a poc a la riba, suficientment a prop seu per poder observar la seva naturalesa. Es tractava d'una petita ampolleta de vidre que contenia una mena de líquid fosc. El jove monjo va agafar l'objecte, amb curiositat. El líquid que contenia era realment estrany, ja que semblava estar sumit en una guerra permanent en el seu interior. En un principi, rebutjà l'opció d'obrir el flascó i esbrinar la misteriosa naturalesa d'aquella obscura substància. Però, al final, la curiositat el va vèncer.

Va destapar amb delicadesa el seu tap. No s'imaginava que, just al moment que el tap va ser separat del seu recipient, una llum obscura emanés de l'interior del flascó i el cegués temporalment. El sentit de la vista va tornar als seus ulls uns segons més tard. El que va veure, el va horroritzar. Un enorme eixam, talment com d'abelles o vespes, es trobava a una distància prou propera, com per no tenir opcions per fugir corrents. No tenia cap oportunitat envers aquell increïble exèrcit vèspid, el crivellarien en qüestió de segons.

El monjo va tancar els ulls, esperant el seu dur i desesperant final, precedit d'una intensa agonia. Malgrat tot, no va passar res. Aquell nombrós eixam no semblava hostil. Va observar amb més atenció a aquells petits insectes i va poder observar que en realitat, no eren insectes. Tot allò anava contra totes les seves creences, però els seus ulls no l'enganyaven. Eren follets! Si és que es deien així... Eren uns éssers realment minúsculs, tot i que a simple vista semblaven gegantins.

El silenci semblava apoderar-se del lloc. Però aquest va ser trencat, per les mateixes criatures que digueren a uníson i amb una veu melodiosa:

-Què farem? Què direm?

De sobte, tot va cobrar sentit. No eren follets, sinó minairons! Havia sentit nombroses llegendes sobre les increïbles proeses que havien fet aquelles criatures. Però també havia sentit les nombroses desgràcies que els acompanyaven. Eren criatures molt intel·ligents i enèrgiques, amb unes ganes incansables de fer feina. Però malauradament aquestes ànsies de treballar, els portaven fins a límits insospitables, arribant fins i tot a assassinar els que no els satisfieien amb cap mena de treball.

Havia de pensar ràpid, o hauria begut oli. Però què? Una idea li vingué a la ment. Els podria satisfer amb allò?

-Construïu un enorme castell, al cim d'aquella muntanya.

Les criatures s'esfumaren ràpidament. El monjo somrigué, satisfet d'haver eludit aquelles horribles bèsties infernals.

Però la satisfacció durà poca estona ja que, contra tot pronòstic, un bonic castell s'imposava al lloc on abans només havia hagut vegetació. En els anys, tot i que el monjo no arribà a saber-ho mai, s'anomenaria el Castell Formós.

La incredulitat omplia la ment del religiós. Com era possible? Amb uns escassos minuts aquelles bestioles havien construït una obra equivalent a anys de feina!

-Què farem? Què direm? –van repetir els minairons.

La por va seguir a la incredulitat. Estava perdut! Havia de trobar alguna manera per tal de mantenir ocupades aquells criatures per sempre més. La idea va arribar poc temps després. Podria semblar impossible, però després d'admirar aquella proesa, res ho era...

-Vull que construïu una ciutat pròspera. Que no destaquï per les seves dimensions, sinó per la seva grandesa. Feu-la créixer i protegiu-la per tota la eternitat.

Els minairons van obeir a l'instant. El jove monjo va observar amb emoció, com a poc a poc, la ciutat anava prenent forma. Primer es va crear una gran muralla, que ho recobria tot. Després, la zona residencial es perfilà. La velocitat de treball d'aquelles bestioles era impressionant. Però sens dubte, el que li va fascinar més de tot, va ser la increïble església romànica, que s'aplaçava prop del castell. Tanta va ser la fascinació que va néixer al seu interior per aquell magnífic poble, que decidí quedar-s'hi a viure.

La gent va arribar-hi un temps després, també fascinats pels encants d'aquella bonica vila. Amb el pas del temps la ciutat va esdevenir pròspera, i fins i tot uns anys més tard, esdevingué capital del comtat d'Urgell.

L'ara anomenada Balaguer fou, és i serà, una ciutat bella, noble i pròspera, que sobreviurà fins a la eternitat, gràcies al noble desig del monjo, que va viure feliç i en pau sense cap més trobades amb follets o bèsties màgiques, i de la ara invisible, però present, protecció dels minairons.